

Arrest

nr. 143 770 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 waarbij twee aanvragen om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 14 oktober 2011 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Via een op 3 mei 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 22 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2011 en op datum van 09.05.2012 werden ingediend door :

[A.L.] [...]

nationaliteit: Staatloos

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, hier duurzame sociale bindingen zou hebben, inspanningen zou geleverd hebben om de taal te leren, zou willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep, dat hij zicht zou hebben op een concrete tewerkstelling, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat hij overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben en dat hij hier sociale banden en het centrum van zijn belangen zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene legt geen bewijsstukken voor ter staving van deze elementen, zodat het louter bij beweringen blijft. De loutere bewering dat men geïntegreerd is, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Bovendien kan in het geval van betrokkene bezwaarlijk gewag gemaakt worden van een goede integratie, aangezien hij op 07.01.2011 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van dertien maanden met uitstel behalve de voorhechtenis voor diefstal met braak. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 16.02.2005, die afgesloten werd op 25.04.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 01.03.2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk twee maanden en negen dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke

operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat hij een trauma zal oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoeker toont echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere vage bewering dat hij een trauma zou oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene stelt dat hij hier talrijke relaties heeft opgebouwd, die onder de bescherming van art. 8 van het EVRM vallen, maar staft deze bewering op geen enkele wijze. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene verwijst naar het 'actuele regularisatiebeleid', maar toont op geen enkele wijze aan op welke manier dit 'actueel regularisatiebeleid', wat hij er ook moge onder verstaan, hem verhindert terug te keren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De loutere verwijzing naar een bepaald beleid, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg van Dinant op datum van 29.06.2006, kan niet weerhouden worden. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Betrokkene is van Albanese origine en is afkomstig uit Broboniq (Mitrovica), Kosovo. Het administratief dossier van betrokkene bevat een geboorteakte, een travel document en een identiteitskaart afgeleverd door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo). Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo, om van daaruit de nodige stappen te ondernemen om zijn aanvraag via de reguliere weg te kunnen indienen. Gelet op de unmik documenten die aan verzoeker werden afgeleverd, kan er rede[...]lijkerwijs verondersteld worden dat hij nog een verblijfsrecht geniet in Kosovo of er zonder veel problemen een verblijfsrecht zou kunnen bekomen. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds contact opgenomen heeft met de Kosovaarse ambassade in België (Ambassade van de Republiek Kosovo, Roger Vandendriesschelaan 38, 1150 Sint-Pieters-Woluwe) om na te gaan of hij kan terugkeren naar Kosovo. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij stelt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Inderdaad, in het kader van zijn bestreden beslissing, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat het vonnis gegeven door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dinant in 2006 dat het statuut van staatloze toekent, haar niet tegenstelbaar is en oordeelt tezelfdertijd dat de betrokkene naar Kosovo kan terugkeren o[m]er de nodige goedkeuringen te halen overeenkomstig het artikel 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Dat deze motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden gevolgd op de volgende redenen :

Ten eerste is, in tegenstelling tot wat de D[ie]nst Vreemdelingenzaken stelt, het vonnis gegeven door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dinant in 2006 dat aan verzoeker het statuut van staatloze toekent, definitief.

Dit vonnis is dus toepasselijk op iedere Belgische gerechtelijke of administratieve overheid.

Dat de dienst Vreemdelingenzaken dus het feit moet aanvaarden dat verzoeker wel degelijk een staatloze is in de zin van de Conventie van New York.

Dat daarenboven, verzoeker gewag maakt van een Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 september 2007 verschenen in het GLMB 2007 bladzijde 1412 dat stelt : "De Belgische Staat motiveert een beslissing tot weigering van verblijf toegekend wegens uitzonderlijke omstandigheden vanaf het Belgische grondgebied niet adequaat wanneer hij zich beperkt tot het afleiden uit de statenloosheid van aanleggers dat deze laatsten enkel vreemdelingen geworden zijn ten opzichte van hun oud land van nationaliteit en dat zij iedere mogelijkheid hebben om ernaar terug te keren in deze nieuwe hoedanigheid om er langs de normale weg een verblijfsvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten ter plaatse.

Zo'n beslissing houdt geen rekening met de evidente implicaties van de statenloosheid betreffende de mogelijkheden tot terugkeer in het land van oorsprong om er de goedkeuringen te bekomen maakt een duidelijke beoordelingsfout uit.. "

Gezien de elementen onderworpen door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn aanvraag van 17 april 2012 en de motivering van de weigering betreffende het feit dat de betrokkene naar Kosovo kan terugkeren om er de nodige machtigingen te halen, maakt een gelijkaardig geval uit als dat wat was onderworpen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het Arrest van 24 september 2007.

Dat de beslissing dienaangaande moet worden vernietigd.

Dat daarenboven, het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de verblijfsaanvraag van de betrokkene weigert door het laten gelden van een strafrechtelijke veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Mechelen, kan niet op zich alleen volstaan om de verblijfsaanvraag op grond van het artikel 9bis van de wet van 15.12.80 te verwerpen.

Dat het inderdaad gaat om een geïsoleerde veroordeling aangezien betrokkene sinds verschillende jaren in België is.

Dat deze veroordeling gewone diefstallen betreft.

Gewone diefstallen die aan de basis liggen van de onzekerheid waarin verzoeker zich bevindt.

Dat dit element alleen op zich geen rechtvaardiging kan uitmaken tot weigering van de verblijfsaanvraag van de betrokkene.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus tegelijk een beoordelingsfout maakt."

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert wat voor de toepassing van deze wet moet worden verstaan onder bestuurshandeling, bestuur en bestuurde en verzoekers uiteenzetting laat niet toe te begrijpen waarom hij van oordeel is dat deze wetsbepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

4.2.3. Waar verzoeker betoogt dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt dat verweerder verkeerdelijk heeft geconcludeerd dat hij geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aantoonde.

Allereerst zet verzoeker uiteen dat verweerder onterecht niet heeft aanvaard dat door de rechtbank van eerste aanleg te Dinant werd vastgesteld dat hij staatloos is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers standpunt feitelijke grondslag mist. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder het geven dat verzoeker staatloos is niet in vraag stelde.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat de Raad in een arrest reeds overging tot de vernietiging van een beslissing van verweerder omdat deze geen rekening hield met de implicaties die het feit dat een persoon staatloos is heeft inzake de mogelijkheden voor deze persoon om naar zijn land van herkomst terug te keren teneinde er een verblijfsmachtiging aan te vragen. Er dient in dit verband evenwel op te worden gewezen dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat ook niet blijkt dat de gegevens die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder in casu vaststelde dat verzoeker over een geboorteakte, een reisdocument en een identiteitskaart afgeleverd door de UNMIK beschikt, zodat niet blijkt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo, het land van waar hij afkomstig is. Verweerder heeft tevens gesteld dat, aangezien verzoeker over al deze documenten beschikt, er kan worden aangenomen dat hij verder in Kosovo zal kunnen verblijven. Verweerder heeft derhalve vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar Kosovo en er (tijdelijk) te verblijven en zijn beoordeling van verzoekers situatie is niet kennelijk onredelijk.

Voorts moet worden geduid dat verweerder niet heeft gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen omdat verzoeker een misdrijf pleegde. Ook het tweede onderdeel van verzoekers grief mist derhalve feitelijke grondslag. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker heeft aangevoerd dat hij reeds lange tijd in het Rijk verblijft en dat hij zich integreerde, doch dat op basis van deze elementen niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de reguliere procedure. Dit standpunt is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder heeft hier nog aan toegevoegd dat verzoeker zijn bewering dat hij goed geïntegreerd is daarenboven niet onderbouwde met overtuigingsstukken en dat het feit dat hij een misdrijf pleegde een indicatie vormt dat hij niet goed geïntegreerd is, daar van personen die goed geïntegreerd zijn wordt verwacht dat zij de Belgische reglementering respecteren. Verweerder heeft dus louter in een overtollige overweging verwezen naar verzoekers strafrechtelijk verleden om aan te geven dat verzoekers bewering dat hij goed geïntegreerd is niet vast staat.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK